

30/К.9.12/94 г.
10. X. 1994 г.

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

11-03-8089
05.10.94

г.н. Н. Павлов
10.X.94 г.

ДО
КОСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТА Н О В И Щ Е

по конституционно дело N 12/1994 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Обект на облагане по Закона за данъка върху общия доход е доходът на едноличните търговци, упражняващите свободни професии, доходи от облигационни правоотношения. Субекти на тези данъчни задължения са няколко категории: търговците, собственици на еднолични фирми, регистрирани по търговския закон; лицата, упражняващи свободни професии и лицата, субекти на облигационни правоотношения. За всяка категория лица Законът за данъка върху общия доход създава ред за определяне на дохода им, който да бъде облаган с данък.

За предприятието на едноличния търговец законодателят е определил специален ред за упражняване и отчитане на дейността и формиране на облагаемия им доход като разлика между общия годишен доход и необходимо присъщите разходи за осъществяване на дейността, както и данъчните облекчения по чл. 13, ал. 6 от ЗДОД, като за дейността на предприятието следва да се спазват правилата на Търговския закон и Закона за счетоводството.

Общият годишен доход на лицата, упражняващи свободна професия, на лицата които отдават движимо и недвижимо имущество под наем, на лицата, получили доходи от облигационни правоотношения, се намалява преди облагане в съответствие с ал. 12 и 13 на чл. 13 от ЗДОД, като за тях не се прилагат разпоредбите на Търговския закон и Закона за счетоводството, тъй като доходите не са реализирани от търговска дейност.

Законодателят е създал различен ред за формиране на облагаемия доход на различните категории субекти на данъчно задължение, тъй като доходите са с различен произход - от търговска и от нетърговска дейност.

Предвид изложените съображения не считаме, че текстовете на Закона за данъка върху общия доход противоречат на Конституцията на Република България, тъй като за всички субекти на данъчни задължения от една и съща група законодателят е гарантирал еднакви правни условия за осъществяване на стопанска дейност.

С оглед на изложеното, не споделяме становището относно антиконституционността на действащите данъчни преференции за инвестиции в ДЦК и в книжа на държавни и общински предприятия. Според нас действащият фискален режим не противоречи на цитирания конституционен текст, тъй като данъчните преференции имат целеви характер, а не са конкретни и адресни. Известно е, че модерната данъчна практика в т.нар. "страни-еталони" съчетава подобни данъчни преференции с аналогични конституционни текстове. Това може да се обясни с необходимото съдействие за решаване на глобални макроикономически задачи, в случая финансиране на бюджетни дефицити и насърчаване на приватизацията на държавния сектор в икономиката.

Евентуалното привеждане на акциите на частните компании на същия данъчен режим е сериозна "данъчна врата" и можем да очакваме поредица от капиталови суапи в ролята на данъчни чадъри, респективно подкопаване на финансовите основи на държавата.

Оспореният чл. 13, ал. 6, т. 3 от ЗДОД напълно съответствува на чл. 60, ал. 2 от Конституцията, който изрично предвижда възможността законодателят да въвежда данъчни облекчения. Да се твърди, че въведеното с изменението на Закона за данък върху общия доход данъчно облекчение е неправомерно, би означавало да се постави под съмнение целия подход в данъчното законодателство и практика, базиращи се на чл. 60 от Конституцията на Република България.

МИНИСТЪР

